

for ham, at det var Ivans Lysballoner, som, idet de spejlede sig i det blanke Vand, frembragte Indtrykket af en Række luende Ildsøjler. Lidt højere oppe skimtede han nu ogsaa selve den fuldt oplyste Villa gennem Havens mørke Trægrupper. Det samlede Syn var i den stille Aften af en egen fantastisk Virkning, mindede om et straalende Fepalads.

I det samme kom han til at huske paa, at han jo havde haft i Sinde at belure Nanny og hendes Kavalier derude i Haven. Han havde virkelig ganske glemt hende, og han var slet ikke ked deraf. „Lad ham beholde hende!“ sagde han og tog med disse Ord uigenkaldelig Afsked med Nanny og med Kærlighedens Eventyr i det hele taget. Herude, Ansigt til Ansigt med det uendelige Verdensrum, forekom denne Menneskenes hæsblesende Elskovstagfat ham ret usmagelig, ja fyldte ham med Lede.

Han gik videre ud ad Vejen, og snart blev der meget livligt omkring ham. Han var kommen ind i en større Landligger-Koloni, og det smukke Vejr havde overalt lokket Folk ud i Haverne og paa Altanerne.

Men Per foretrak Stilheden. Han vendte om og gik langsomt tilbage.

Da han kom forbi et Sted, hvorfra der lød Musik, blev han uvilkaarlig staaende for at kaste et Blik ind over den høje Tjørnehæk, som dannede Gærde ud mod Landevejen. Derinde laa en lille straatakt Villa i en gammel Have, hvor nogle unge Damer og Herrer løb og legede.

Ogsaa derinde var der aabenbart Fest. Og han blev paa egen Maade slaaet af Modsætningen mellem dette Selskab og det, han havde forladt. Damerne derinde var alle lysklædte; men i deres Dragter sporedes ingen Paavirkning af evropæisk For-